ΤΟ ΒΗΜΑ

16 ΜΑΡ. 1967

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ «ΜΟΝΑΔΙΚΗ» Η ΛΥΣΙΣ ΜΟΡΝΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΡΕΥΣΙΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΝΑ ΠΡΟΣΕΞΟΥΝ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Ἀνάγκη νά προηγηθῆ ἡ δημοσία συζήτησις. — Ἀχελῶος : Τεραστία παροχή ὕδατος καί ἁπλότης ἐκτελέσεως

ΜΙΑ ΕΠΕΡΩΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ κ. ΙΩ. ΖΙΓΔΗ

Ἐπανέρχεται σήμερον, κατά τάς πληροφορίας μας, εἰς τό Συμβούλιον Δημοσίων Ἔργων δι' ἐπανεξέτασιν καί τελικήν κρίσιν τό θέμα τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑδραγωγείου τοῦ Μόρνου, πού τό ὑπουργεῖον ἔχει ἐγκρίνει κατ' ἀρχήν διά τήν ὑδρευσιν τῆς περιοχῆς μείζονος πρωτευούσης. Βασικαί ἀντιρρήσεις ὡς πρός τήν οὐσίαν τοῦ θέματος καί τήν αἰμοδικότητα τῆς λύσεως Μόρνου τοῦ προβάλλει τό ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων, ἔχουν ἤδη διατυπωθῆ ἀπό πλευρᾶς τοῦ τεχνικοῦ κόσμου τῆς χώρας καί συγκεκριμένως ὑπό τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου. Τάς ἰδίας περίπου ἀπόψεις διατυπώνει εἰς εὐστοχον καί τεκμηριωμένην ἐπερώτησίν του πρός τόν ὑπουργόν Δημοσίων Ἔργων κ. Πέππαν καί ὁ βουλευτής τῆς Ε.Κ. καί τέως ὑπουργός Βιομηχανίας κ. Ι. Ζίγδης.

Εἰδικώτερον αἱ ἀντιρρήσεις ὡς πρός τήν ἐπιλογήν τῆς λύσεως Μόρνου δύνανται νά συνοψισθοῦν εἰς τά ἑξῆς:

Τυχαία ἐνέργεια

● Ἡ πρόκρισις τοῦ Μόρνου ἀποτελεῖ τυχαίαν ἐνέργειαν καί δέν εἶναι, προϊόν συγκριτικῆς μελέτης ὅλων τῶν δυνατῶν λύσεων, ἐπιλογῆ τοῦ ὑδραγωγείου Ἀχελώου, τῆς ἀφαλατώσεως, τῆς στεγανοποιήσεως τῆς παραλίμνης καί τῆς συλλογῆς τῶν ὑδάτων τῆς Πάρνηθος. Τό γεγονός αὐτό ἀποκτᾶ ἰδιαιτέραν σημασίαν ἐξ ἀφορμῆς τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος. Καί ἄλλοτε τά ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων προέβαλε παρόμοια ἔργα (Σουδᾶ, Ὕλικη) ὡς ἀριστικάς λύσεις τοῦ προβλήματος ὑδρεύσεως τῶν Ἀθηνῶν, χωρίς ὅμως νά δικαιωθῆ ἀπό τά πράγματα.

● Ἀνεπαρκῆ εἶναι τά ὑδρολογικά στοιχεῖα ἐπί τῶν ὁποίων ἐβασίσθη ἡ μελέτη τοῦ Μόρνου, ὅπως ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ὁ κ. Πίππας, ἔστω καί ἄν τό ἀνεκάλεσε κατόπιν, καί συνεπῶς μικροτέρα ἡ ἱκανότης παροχῆς ὕδατος, ἀπό ὅτι προβλέπει ἡ μελέτη. Τό ἐπιχείρημα ἐνισχύεται καί ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ΔΕΗ ἔχει ἀγνοήσει τόν Μόρνον ὡς ὑδροηλεκτρικόν ἔργον αἰχμῆς — παρά τό γεγονός ὅτι ἡ ἐδαφολογική διαμόρφωσις εἶναι ἰδανική — ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς μικρᾶς παροχῆς ὕδατος. Ἐκτός τῶν ἀνεπαρκῶν ὑδρολογικῶν στοιχείων, ἐξαιρετικῶς ἀνησυχητικόν εἶναι καί τό γεγονός ὅτι τό ἐν τρίτον περίπου τοῦ ὑδραγωγείου τοῦ Μόρνου ἀποτελεῖται ἀπό σήραγγας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐνδεχόμενον νά τριπλασιάσουν καί νά τετραπλασιάσουν ἀπροβλέπτως καί τό κόστος τοῦ ἔργου ἀλλά καί τόν χρόνον περατώσεώς του, κατά τό προηγούμενον, ἐλλαστε, τῆς σήραγγος Λυκιμαχίας (ἀρχικόν πρόβλεψις κόστους: 80 ἑκατ. δρχ., χρόνος παραδόσεως: 1962. Πραγματικόν κόστος: 250 ἑκατ. δρχ., ἐνῶ δέν ἔχει εἰσέτι παραδοθῆ εἰς χρῆσιν).

Ἡ παράδοσις τοῦ ἔργου

● Τό μοναδικόν ἐπιχείρημα τοῦ χρόνου, τοῦ ἐπικαλεῖται τό ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων δέν ἐκστασθεῖ. Εἰς τήν καλυτέραν τῶν περιπτώσεων — καί ἐάν ἀκόμη τά 51 χλμ. σηράγγων δέν τριπλασίσουν ὁπωσδήποτε — ὁ Μόρνος δέ δώσῃ νερό πρό τοῦ 1976, εἰς τήν μεγαλυτέραν δέ ἀπόδοσιν του θά προσφέρῃ μόνον 110 κ.μ. ὕδατος κατά κεφαλήν εἰς τάς Ἀθήνας τοῦ 1991 ἐνεκ αὐξήσεως τῆς οἰκιακῆς καί βιομηχανικῆς καταναλώσεως, ὀλιγώτερον δηλαδή νερό ἀπό ὅ,τι ἤταν ἡ κατανάλωσις τῆς Τύνιδος τοῦ 1963!

Ἡ παραλίμνη

● Ἡ δυνατότης στεγανοποιήσεως τῆς Παραλίμνης — διά τήν ὁποίαν, ὡς σημειοῦται, ἐκκρεμεῖ μελέτη ὕψους 25 ἑκατ. δρχ. — θά προσφέρῃ τήν ἀπαιτουμένην ἄνεσιν χρόνου διά τήν συγκριτικήν μελέτην ὅλων τῶν δυνατῶν πηγῶν καί μάλιστα ὄχι εἰς τό στενά πλαίσια τῆς ὑδρεύσεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλά ὡς ὑδατικῆς πηγῆς ὑδρεύσεως καί ἀρδεύσεως τῆς νοτίου Ἑλλάδος. Ἀπό τήν τελευταίαν αὐτήν ἀπόψιν ἡ λύσις τοῦ Ἀχελώου, μέχρι σήμερον εἰς βαθμόν ἀνεγνωρισμένης μελέτης, θεωρεῖται ἀσυγκρίτως πλεονεκτικωτέρα, λόγῳ τεραστίας παροχῆς ὕδατος καί ἁπλότητος ἐκτελέσεως — δέν ἀπαιτεῖ οὔτε ἕνα μέτρον σήραγγος.

Τό Συμβούλιον Δημοσίων Ἔργων πρέπει ἀκόμα νά σταθμίσῃ τήν σκληρότητα τοῦ ὕδατος τοῦ Μόρνου, καθώς καί τό γεγονός ὅτι προβλέπει ἀνοικτόν ὑδραγωγεῖον, πρᾶγμα πού σημαίνει αὐξημένον κόστος διϋλίσεως. Τό μίνιμουμ τοῦ αἰτήματος τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου διά τήν δημοσίαν συζήτησιν τοῦ θέματος, εἰς τήν ὁποίαν σημειωτέον ἤρνήθη συμμετοχήν τό ὑπουργεῖον, ἡ ὁποία προγραμματίζεται διά τό τέλος τοῦ τρέχοντος μηνός εἶναι ὁρθόν καί δίκαιον. Ἐκεῖ θά δύνανται νά ἐκτεθοῦν εἰς γενικάς γραμμάς ὅλαι αἱ ἀπόψεις. Τό ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων δύναται ἀσφαλῶς ἀκινδύνως νά ἀναβάλῃ διά 15—20 ἡμέρας τήν ἀπόφασιν ἐκτελέσεως ἑνός ἔργου, τό ὁποῖον εἰς τήν καλυτέραν τῶν περιπτώσεων θά προσφέρῃ ὕδωρ εἰς τήν πρωτεύουσαν τό 1976.